

Nuku Hiva. Illes Marqueses

Després de 29 dies navegant pel Pacífic arribem a Nuku Hiva, una de les illes Marqueses que pertanyen a la Polinèsia Francesa. Fondem quan s'està fent fosc però, tot i el cansament del viatge, decidim baixar a sopar a terra ferma. Les ganes de ser rebuts amb la flor del Tiaré i de menjar un bon tros de carn són enormes, però fem tard. Els horaris no són com a casa nostra i sobre les 8 del vespre ja està tot tancat. Ni collars de flors, ni entrecots de quilo i mig. Però... ja que hi som, aprofitem per estirar les cames i caminar una miqueta.

L'endemà, amb més calma, ja tindrem temps de provar la cuina marquesina. Abans de començar amb les activitats d'oci i visitar l'illa, hem de solucionar temes al veler. El casc està molt brut i això fa que perdem molta velocitat quan naveguem. Hem de carregar aigua, gasoil... En fi, hem de deixar el veler a punt per la següent etapa. La que ens portarà fins les illes Tuamotu.

Un tauró tigre

Tot i que en aquest conjunt d'illes no hi ha barrera de coral, la badia on estem fondejats és molt tranquil·la. L'aigua però, no és transparent, sinó més aviat tèrbola, donada la mar de fons de dies enrere. Això fa que la visió sota aigua sigui pràcticament nul·la i que els banys no siguin massa agradables. Tot i així, l'Àngel i un servidor ens llençem a l'aigua per netejar el casc, equipats amb ulleres i tub, aletes i un raspall. Els percebes que s'han enganxat a l'obra viva van desapareixent amb cada raspallada, fet que desperta l'atenció de petits peixos curiosos que venen a menjar del que es va desprenent del casc.

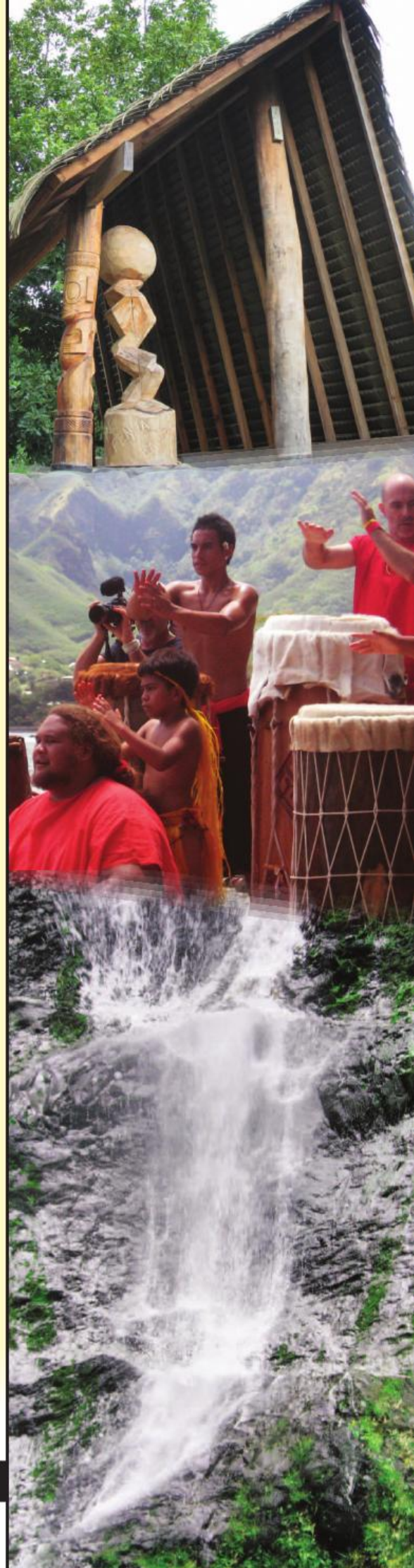
De sobte, l'Àngel em fa un senyal per tal que surti ràpid de l'aigua. En un principi no entenc el seu senyal, però, de sobte, veig que puja a coberta com un llampec. Amb un acte reflex vaig fer el mateix i, en unes dècimes de segon també em trobava a bord per tal de saber què estava passant. Sembla ser que un tauró tigre de tres metres ens ha passat a poca distància i, donada a la poca visibilitat de l'aigua, no sabem on es troba ni quines són les seves intencions.

Amb els cors bategant-nos a mil per hora decidim deixar per un altre moment les tasques de manteniment del casc. No s'han de córrer riscos innecessaris si la situació no ho requereix. Després, parlant amb els nadius del poble, ens informen que aquest tauró porta dies per la zona i que ja ha mossegat a diverses persones. Efectivament, els dies que hem estat fondejats per allà, hem pogut veure la seva aleta mentre nedava amb moviments ràpids i elegants per les immediacions del veler.

Visitem l'interior de l'illa

Arriba l'hora d'investigar l'interior de l'illa i ens acompanya el marit de la metgessa del poble, qui novament ens explica que la seva dona ha hagut de cosir i guarir les ferides de diverses persones que han estat atacades pel tauró. Amb un vehicle tot terreny ens porta per llocs increïbles amb una vegetació espectacular que varia en funció de l'alçada a la que ens trobem.

Utilitzem el camí que antigament es feia servir com a via de comunicació amb l'aeroport. Un trajecte que significava estar més de 6 hores a la carretera per recórrer uns 50 quilòmetres. Avui en dia però, ja hi ha carreteres en millors condicions que ho faciliten tot. El guia ens porta per curioses platges de sorra negra, per paratges de muntanya, alguna d'elles per sobre dels 1100 metres, per rius i per impressionants i abundants cascades d'aigua...

Canibalisme

Visitem diferents "Maraes", terrasses construïdes amb pedres on s'hi celebraven cerimònies en honor als Déus del "Tiki", i on s'hi practicaven també tota classe de sacrificis, inclús el canibalisme.

No podem oblidar que els rituals de canibalisme formaven part de la tradició polinèsia i no van desaparèixer fins l'any 1890, en què es va propagar el cristianisme.

Corre la veu que un turista alemany va desaparèixer el 2011, i es creu que va ser devorat com es feia antigament.

Tot i que no està demostrat, queda reflectit a les guies nàutiques que portem de la zona. No sabem si amb aquesta història volen atraure turisme o, contràriament, evitar que en vingui més.

A la tarda visitem un museu molt interessant sobre la cultura local, i més tard acabem el dia fent-nos una remullada refrescant en uns bonics salts d'aigua. Podríem dir que aquí és on fem la primera gran dutxa amb aigua dolça del viatge.

Tenim pocs dies per estar a Nuku Hiva donat que els següents tripulants ja ens esperen a Fakarava, una de les illes Tuamotu. Abans de marxar tenim la sort de poder assistir a una festa tradicional i de poder gaudir, amb els nadius de l'illa, d'un dia de balls, de bons menjars i d'espectacles de la seva cultura.

Tatuatges

una tradició que es remunta a més de 1500 anys

Veiem de prop els cossos dels habitants masculins de l'illa, ben musculats, deixant constància de la seva descendència guerrera i lluint uns tatuatges que avui en dia es tatuen únicament com adornaments corporals, però que antigament es tatuaven per saber el camí de retorn a casa. I és que aquests illencs, considerats dels millors navegants

del món, quan anaven a conquerir les illes veïnes es tatuaven al cos els llocs per on havien passat, els estels que havien vist, i els diferents motius que els servissin per orientar-se. Lògicament, aquests "homes-mapa" no lluitaven i havien de restar a les embarcacions, protegits, doncs en les seves pells estava el camí de tornada a casa.

També apreciem la bellesa de la dona polinèsia i l'harmonia dels seus moviments en les danses tradicionals. Resulta, podríem dir...curiosa, la presència de tants homes transvestits a l'illa. Ens assabentem que forma part de la seva tradició. Quan una família vol tenir molts fills, si el primer en néixer és baró, l'eduquen com si d'una nena es tractés perquè més endavant tingui cura dels germans que vindran, així com de la casa i dels pares, quan aquests es facin grans. Això fa que l'eduquin i el vesteixin com una dona, i són socialment molt ben considerats. El nom polinès per designar aquest tercer sexe és "mahu".

Els dies passen i el veler ja torna a estar a punt per continuar navegant. La següent etapa ens portarà fins les illes Tuamotu, un dels llocs que tinc més ganes de conèixer i on ja us avanço que realitzarem un vol en globus...

